

σωρεύει εὐφυῆ ὑπὲρ τῆς γνώμης αὐτοῦ ἐπιχειρήματα. «Εἶναι ἄρα λογικὸν νὰ πιστεύωμεν, λέγει, ὅτι τὰ οὐράνια σώματα, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἡ ἡμετέρα Γῆ ἐλαχίστην κατέχει θέσιν, ἐπλάσθησαν διὰ τοῦτο καὶ μόνον, ἵνα ἡμεῖς οἱ ἀνθρωπίσκοι ἀπολαύωμεν τὸ φῶς αὐτῶν καὶ θεωρῶμεν τὴν θέσιν αὐτῶν καὶ τὴν κίνησιν ;»

Ὁ μέγας φυσικὸς κατέστησε καινὴν τὴν ἀστρονομίαν, ἥτις ἦτο τῶς περιορισμένη εἰς τὰ ἀστεροσκοπεῖα, ἄριστα δὲ ἐξήγει διὰ παραβολῶν, καὶ μεταξὺ ἄλλων ἐδημοσίευσεν ὑπολογισμοὺς ἀγγινοστάτους περὶ τοῦ χρόνου, ὃν ἤθελε κατατρίψει σφαῖρα πυροβόλου, ἵνα ἀπὸ τῶν πλανητῶν μεταβῆ εἰς τὸν ἥλιον.

Τὰ φυσικὰ καὶ μαθηματικὰ ἔργα τοῦ Ὁλλανδοῦ επιστήμονος δὲν εἶναι ἥττον σπουδαῖα τῶν ἀστρονομικῶν αὐτοῦ ἐρευνῶν. Ἐδημοσίευσεν διατριβὰς ἀξίας λόγου περὶ τοῦ Ὑπολογισμοῦ τῶν καθαροτήτων, περὶ τῆς Ἀρτανακλάσεως καὶ τῆς διαθλάσεως τοῦ φωτὸς καὶ περὶ τῆς περιφύμου Θεωρίας τῶν παραγουσῶν καμπυλῶν.

Ὁ Huygens ἐφεύρε τὸ μικρόμετρον πρὸς καταμέτρησιν τῆς φαινομένης τῶν πλανητῶν διαμέτρου, ἐτελειοποίησε τὴν πνευματικὴν ἀντλίαν καὶ τὸ βαρόμετρον, καὶ ἐπενόησε τὴν ἀληθῆ θεωρίαν τῶν τηλεσκοπίων, τέλος κατεσκεύασε ἀστρονομικὸν ἐργαλεῖον (planétaire), ὅπερ ἔγεινεν ἀφορμὴ ν' ἀνακαλύψῃ ἀξιοσημεῖωτον ἰδιότητα τῶν συνεχῶν κλασμάτων.

Ἀλλὰ πρὸ πάντων κατέστησε τὸν Huygens περίφημον ἢ ἐφευρέτισ τῶν ἐκκρεμοῦχων ὥρολογίων. Πρὸ αὐτοῦ αἱ κλειψύδραι καὶ τὰ ἀμμορολόγια ἦσαν τὰ μόνα γνωστὰ πρὸς καταμέτρησιν τοῦ χρόνου ἐργαλεῖα. Ἐφαρμόσας τὸ ἐκκρεμὸς τοῦ Γαλιλαίου εἰς ἐπιτυχῆ συνδυασμὸν τροχῶν, σπουδαίως ὠφέλησε τὴν τε ἀστρονομίαν καὶ τὴν ἀνθρωπότητα.

Ἀπὸ τοῦ 1655 μέχρι τοῦ 1663 ὁ Huygens ἐταξίδευσεν πολλάκις εἰς Γαλίαν καὶ εἰς Ἀγγλίαν, προσεκλήθη δὲ εἰς Παρίσιους ὑπὸ τοῦ Κολβέρτου, ἄρτι συστήσαντος τὴν Ἀκαδημίαν τῶν ἐπιστημῶν, καὶ ἔγινε μετ' ὀλίγων μέλος τῆς σοφῆς ἀμνηγύρωσε. Ἐλάβε πρὸς τούτοις παρὰ τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ' εἰς ἀμοιβὴν τῶν μεγάλων αὐτοῦ ἔργων σύνταξιν καὶ οἴκημα ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ τοῦ Βασιλέως.

Δυστυχῶς διαμαρτυρούμενος ὢν ἀπεμακρύνθη κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἀνακλήσεως τοῦ διατάγματος τῆς Νάντης. Μάτην ὁ βασιλεὺς καὶ οἱ ἀδελφοὶ καὶ ἡ Ἀκαδημία προσεπάθησαν νὰ κρατήσωσιν αὐτόν. Ὁ Huygens, ἀγανακτῶν ἐπὶ τοῖς παθήμασι τῶν ὁμοϊρήσκων του, διέκοψε πᾶσαν πρὸς τοὺς Παρισίους σχέσιν, ἔκτοτε δὲ ἀπέστειλε τὰς διατριβὰς αὐτοῦ εἰς τὴν Βασιλικὴν Ἐταιρίαν τοῦ Λονδίνου, καὶ μετέβη μάλιστα εἰς τὴν ἀγγλικὴν πρωτεύουσαν, ὅπου ἐγνώρισε τὸν Νεύτωνα, καὶ προσεπάθησε ν' ἀνασκευάσῃ τὰ δόγματα αὐτοῦ.

Ὁ Huygens ἀπέθανεν ἐν ἡλικίᾳ ἐξήκοντα ἑξῆς ἐτῶν. Ὡς οἱ σύγχρονοι αὐτοῦ Descartes, Leibnitz καὶ Νεύτων, δὲν ἐνυμφεύθη. Θλιβερὰ εἶναι τὰ τελευταῖα τῆς ζωῆς του ἔτη. Ἀπὸ τοῦ 1695 εἶχεν ἀπολέσει ἐντελῶς τὰς δικηνοητικὰς αὐτοῦ δυνάμεις, λυπηρὰ δὲ ἦτο ἡ θέα τοῦ οὕτω ἐξησθενημένου μεγάλου φυσικοῦ, ὅστις ὀλίγα εἶχε μόνον διαλείμματα ἐχερροσύνης. Ὁ Huygens ἦτο πλούσιος, εἶχε δὲ τὸ δικαίωμα, ὡς ἐκ τοῦ γένους αὐτοῦ, νὰ ζῆ εἰς τὴν αὐλήν, ὅπου διὰ τῆς εὐφυΐας αὐτοῦ διεκρίνετο, ἀλλ' ἐπροτίμησε τὴν ἡσυχίαν τοῦ κατ' ἰδίαν βίου καὶ τὴν γοητείαν τῆς ἐξοχῆς, ἐν ἣ διήγαγε τὸ πλεῖστον τῆς ζωῆς του μελετῶν καὶ ἐργαζόμενος.

ΕΛΙΖΑ Σ. ΣΟΡΤΕΟΡ.

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΕΚ ΠΑΡΙΣΙΩΝ

» Ὡ Γάλλοι, θὰ εἴσθε πάντοτε οἱ θελκτικώτεροι ἀλλὰ καὶ οἱ κουφώτεροι τῶν Εὐρωπαίων !», ἀνέκραξέ ποτε περιώνυμος πολιτικὸς ἀνὴρ. Τοὺς λόγους τούτους ἀνεμνήσθημεν ἐσχάτως κατὰ τὴν πολυκροτον δίκην τοῦ συνταγματάρχου Ὑδούγκ, καθ' ἣν ἀπεδείχθη ὅτι ἡ ὠραία Κάουλα, ἄλλοτε σύζυγος τοῦ Ὑδούγκ, ἦτο πανίτχυρος ἐπὶ τῆς ὑπουργείας τοῦ Cissey, καὶ εἰσῆρχετο μέχρι τῶν ἀδύτων τοῦ ὑπουργείου τῶν στρατιωτικῶν, ὅπου κεῖνται τὰ μυστικὰ τῶν Γάλλων σχέδια, ἐν περιπτώσει νέου πολέμου κατὰ τῶν Γερμανῶν. Καὶ δὲν εἶνε μὲν εἰσέτι ἀποδεδειγμένον ὅτι ἡ κ. Κάουλα ἐκλεψε τὰ ἀντέγραφα στρατηγικὰ σχέδια, ἀλλ' οὐχ ἥττον ἡ παρουσία γυναικὸς Αὐστριακῆς, ὁμολογουμένως ἐχούσης συμπαθείας πρὸς τοὺς Γερμανοὺς, εἰς τὰ ἐνδότερα τοῦ ὑπουργείου τῶν στρατιωτικῶν εἶνε ἀνήκουστον σκάνδαλον, καὶ δικαίως συνετάραξε βαθέως οὐ μόνον τοὺς Παρισίους, ἀλλὰ καὶ πᾶσαν τὴν Γαλίαν. Ὅποια ἐλαφρότης ἐκ μέρους ἀνδρὸς, ὅστις θέλων νὰ εἶνε homme galant, ἐλησμόνει ὅτι εἶνε ὑπουργὸς τῶν στρατιωτικῶν, καὶ συνάμα εἰς τῶν ἐπιφανεστέρων στρατηγῶν τῆς Γαλλίας ! Πολλάκις ἠκούσαμεν Γάλλους κατηγοροῦντας τὴν ἐλαφρότητα τῶν ἀρχαίων Ἀθηναίων. «Θὰ τοὺς ἐλάτρευον, ἐὰν ἦσαν ὀλιγώτερον ἐλαφροί», ἔλεγέ ποτε ὁ μαρκήσιος κ.*, προσβυτῆς ἄλλοτε τῆς Γαλλίας εἰς τινὰ Ἑλληνα.

— Ἀλλ' ἐξοχώτατε, ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σὰς παρατηρήσω ὅτι οἱ ἀρχαῖοι Ἀθηναῖοι ἦσαν τόσον ἐλαφροὶ ὅσον καὶ οἱ σημερινοὶ Γάλλοι.

— Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε, δὲν εἴμεθα δὲ τόσον ἐλαφροὶ !

— Ἐχεῖ κῦρος, ἐξοχώτατε, ἡ μαρτυρία τοῦ Σατωβριάνδ ;

— Βεβαίως, καὶ πολύ.

— Λοιπὸν εὐαρεστήθητε νὰ ἀναγνώσῃτε τὴν περιγραφὴν τῶν Γάλλων εἰς τὰς σημειώσεις, αἷς ὁ Σατωβριάνδ προσέθηκεν εἰς τὸ «Πνεῦμα τοῦ χριστιανισμοῦ», παραβάλας ἔπειτα τὴν περιγραφὴν τῶν ἀρχαίων Ἀθηναίων, ἣν ἀναγινώσκει τις ἐν τῷ δευτέρῳ βιβλίῳ τοῦ Θεουκιδίδου, καὶ

σκοπὸν τῆς ἐπισκέψεώς της προσθέτουσα ὅτι ἐπλήρωνεν ἀκριβῶς ἀντικείμενόν τι, τοῦ ὁποίου εἶχε κάμει χρῆσιν ὁ μέγας ζωγράφος. Δὲν ἐζήτηε πρᾶγμα ἀξίας, ἀλλὰ παραμικρόν τι καὶ ἀνωρελὸς ἀντικείμενον.

Ὁ ὑπηρετὴς, πονηρὸς ὡς ὁ Σκαπῖνος τοῦ Μολιέρου, ἐνόησε τὴν κόμησσαν, καὶ ἐπρότεινε νὰ δώσῃ αὐτῇ κατὰ τι ἔκτακτον, τὸ ὁποῖον μάλιστα διήλθε διὰ τοῦ στόματος τοῦ κυρίου του.

— Ἀληθῶς! ἀνέμοραξε μετὰ χαρᾶς ἡ κόμησσα, ἀλλὰ τί; Ὅθ' εἶμαι τῶντι εὐτυχιστάτη!

— Κουκούτσια κερασίων, κυρία μου! Ἴσα, ἴσα ὁ κ. Henner προσγευμάτισε πρὸ ὀλίγου, καὶ τὰ κουκούτσια εἶνε ἀκόμη ἐπὶ τῆς τραπέζης.

Δι' ἕκαστον πυρῆνα ἡ κόμησσα ἐπλήρωσε προθύμως ἐν λουδοβίκειον καὶ ἀπῆλθεν εὐδαίμων.

Φεῦ! ἡ χαρὰ της δὲν διήρκεσεν ἐπὶ πολὺ. Τὴν παρελοῦσαν, ἐβδομάδα ἦτον, ὅπως καὶ ὁ Henner, προσκεκλημένη εἰς ἐπίσημον γεῦμα. Εἰς τὰ ἐπιδόρπια παρετέθησαν κεράσια, ἀλλ' ὁ Henner οὐδὲν ἐξ αὐτῶν ἤγγισε.

— Πῶς; δὲν τρώγετε κεράσια, ἀφ' οὗ μάλιστα κατ' αὐτὴν τὴν ἐποχὴν εἶνε τόσον σπάνια; ἠρώτησεν ἐκπληκτος ἡ κόμησσα.

— Ὅχι, κυρία μου, εἶνε καρπὸς ὃν ἀηδιάζω καὶ οὐδέποτε τρώγω.

Ὁ ὑπηρετὴς εἶχε δώσει εἰς τὴν κόμησσαν πυρῆνας κερασίων, τὰ ὅποια αὐτὸς οὗτος εἶχε φάγει!

* *

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἰωσήφ ὁ Β', αὐτοκράτωρ τῆς Γερμανίας, ὁδοιπορῶν ἀγνώριστος, κατέλυσε εἰς χωρίον, ὅπου εἰσελθὼν εἰς μικρὸν ξενοδοχεῖον, ἐζήτησε δύο ἀυγά νωπά.

Ἐκ τῆς ἀδιακρισίας ἐνὸς τῶν θεραπόντων ἡ ξενοδόχος ἔμαθε τίς ἦτο ὁ ξένος της.

Ὅτε ἐζήτηθη ὁ λογαριασμὸς, ἡ ξενοδόχος ἐζήτησεν ἐν λουδοβίκειον δι' ἕκαστον ὠόν.

Ὁ αὐτοκράτωρ ἐκπλαγείς διὰ τὴν ὑπερβολικὴν ταύτην τιμὴν, ἠρώτησεν

— Εἶνε λοιπὸν πολὺ σπάνια τὰ αὐγά ἐδῶ;

— Ὅχι, αὐθέντα μου, ἀπεκρίθη ἡ ξενοδόχος, ἀλλὰ οἱ αὐτοκράτορες μόνον σπανίζουσιν.

Ἄν καὶ ὀλίγον φιλάργυρος Ἰωσήφ ὁ Β' διέταξε καὶ ἐπλήρωσαν τὰ δύο λουδοβίκεια.

ΕΝΤΥΨΩΣΕΙΣ

Τὸν δοῦκα τοῦ Lauzun, καταδικασθέντα εἰς θάνατον τῷ 1793, ἦλθε νὰ ζητήσῃ καὶ παραλάβῃ ὅπως ἀπαγάγῃ εἰς τὸ ἱκρίωμα ὁ δήμιος, καθ' ἕνα ὦρον ὁ δοῦξ ἀπεγύετο δωδεκάδα τινὰ ὄστρεϊδίων.

— Φίλε μου, τῷ εἶπεν, ἄφρετέ με νὰ τελειώσω τὰ ὄστρεϊδιά μου, τοῦτο δὲν θὰ διαρκῆσῃ πολὺ.

Μεταξὺ δὲ τρώγων τὰ νόστιμα ὄστρακώδη, ἔλεγε καὶ πρὸς τὸν δήμιον

— Διὰ τὸ ἔργον, ὅπου μετέρχεσθε, χρειάζεσθε δύναμις· πιστεῖτε ἐν ποτήριον ἀπὸ τὸν λευκὸν τοῦτον οἶνον· εἶνε κάλλιστος.

Ἀνέβη ἔπειτα εἰς τὸ μοιραῖον ἱκρίωμα, καὶ ὑπέστη τὸν θάνατον μετὰ τῆς ἀνδρίας, ἣν εἶχε δεῖξῃ εἰς τὰ πεδία τῶν μαχῶν.

Πολλάκις, παρατηρεῖ Ἀλέξανδρος Δυμάς ὁ υἱός, λέγουσι κοινῶς: Αἱ δουλειαίς· ὁ δεῖνα κάμνει καλαῖς δουλειαίς, καὶ τὰ παρόμοια. Ἀλλὰ τί εἶνε ὄλαις αἱ δουλειαίς αὐταίς; — Ἡ περιουσία τῶν ἄλλων.

Ἐν τῇ ὁδῷ Ἐρμού πρὸ ἀδαμαντοπωλείου: Ἡ σύζυγος. — Ἄ, τί ὠραῖοι ἀδάμαντες, Γιάγκο! Ἡ σύζυγος. — Ἐλα, ἀγαπητή μου, νὰ ἴδῃς εἰς τὸ ἀντικυρῶν κατάστημα ὀλόκληρον κοστοῦμα διὰ δεκαεπτὰ φράγκα.

ΙΩΝΑΣ.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Ὁ κοινωνικὸς βίος ἔχει τὸ κακὸν νὰ διεγείρῃ ἀνόμαλα πάθη καὶ νὰ δημιουργῇ περιπτώσεις, αἵτινες καθιστῶσι δυσχερῆ τὴν διάκρισιν τῆς εὐθείας ὁδοῦ, ἐνῶ αὐτὴ ἔπρεπε νὰ εἶνε εὐδιάκριτος καὶ πλατεῖα.

*

Μακάριος ὁ γνωρίζων νὰ λέγῃ ὄχι. Μόνος ὁ δυνάμενος νὰ εἴπῃ ὄχι καὶ εἰς παιδίον καὶ εἰς πτωχὸν καὶ εἰς γέροντα καὶ εἰς γυναῖκα ἀκόμη εἶνε πρᾶγματι κύριος τοῦ καιροῦ του, τῆς περιουσίας του, καὶ αὐτῆς τῆς τιμῆς του (Octave Feuillet).

Ἐπειδὴ εἶν ἐνδεχόμενον νὰ διακοπῇ κατὰ τὰ τέλη τοῦ ἔτους ἡ ἐκδοσις τῆς Ἐστίας, γνωστοποιεῖται πρὸς τοὺς ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῇ ἀλλοδαπῇ συνδρομητὰς αὐτῆς, ὅτι συνδρομαὶ διὰ τὸ ἔτος 1881 δὲν εἶνε δεκταὶ πρὸ τῆς 1 προσεχοῦς Ἰανουαρίου.

ΜΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Αἱ ἐκ μελάνης κηλίδες, ἂν μὲν εἶνε πρόσφατοι, καθαρίζονται δι' ὕδατος καὶ σάπωνος· ἂν δὲ παλαιαί, διὰ ζωμοῦ λεμονίου· ἂν δὲ μηδ' οὕτως ἀφαιρεθῶσιν, ἐλαχίστη ποσότης ὀξάλικοῦ ὀξέως ἐξάλειφει αὐτάς. Πρέπει ὅμως παραχρῆμα νὰ τρίψωμεν δυνατὰ εἰς ἄρθρον ὕδωρ τὸ οὗτω καθαρισθὲν ἐνδυμα, διότι ἄλλως τὸ ὕψισμα καιόμενον ἐκ τῶν καυστικῶν αὐτῶν ὑλῶν σχίζεται εὐθὺς μετὰ ταῦτα. Ὁ τρόπος οὗτος τοῦ καθαρίζειν τὴν μελάνην εἶνε χορήσιμος εἰς τὰ ἀσπρόρρουχα μόνον, εἰς δὲ τὰ χρωματιστὰ ὀλίγον γάλα δύναται νὰ συντελέσῃ πρὸς καθαρισμὸν τῆς μελάνης καὶ ἔπειτα σαπῶνισμα πρὸς ἐξάλειψιν τοῦ γάλακτος.